

Chương 9

Đường Kiếm Phi Oanh

Hoa rụng, hoa cứ rụng tới bời. Một vài đóa hoa rụng, còn gọi buâng khuâng. Ngàn hoa rụng, lại rụng tới bời, ngoài ý muốn của hoa và đương nhiên cũng ngoài ý muốn của chủ nhân vườn hoa.

Chủ nhân phải phẫn nộ, chủ nhân phải tìm mọi cách tiêu diệt nguyên nhân tàn nhẫn đó. Bởi trên thế gian này, có ai thích hoa rụng? Ai làm hoa rụng, là người đó đi ngược lại cái đẹp của đất trời.

Liễu Đạm Yên quắc mắt nhìn vào cụm hoa đang ào ào tới tả hết:

- Ai?

Thay vì đáp lại tiếng hỏi của Liễu Đạm Yên, người nào đó đang làm hoa rụng, lại hỏi:

- Kẻ nào đang khóc? Kẻ nào đang khóc?

Câu hỏi được lặp lại mấy lượt, rồi một bóng người từ trong hoa vọt ra.

Người chưa xuất hiện, gió đã nổi lên, gió đùa những lớp hoa ngã rạp xuống, như đoàn âm binh dọn lối.

Lối chưa dọn trống, tiếng hỏi đã vang lên, tiếp theo câu hỏi trước:

- Ty Ty khóc đó phải không?

Tiếng hỏi vừa dứt, người xuất hiện thực sự.

Người đó, vai rộng, râu ngắn, nhưng dày, trán lớn, mắt sâu, thần sắc biểu lộ vẻ khẩn cấp rõ rệt.

Xuất hiện rồi, người đó đảo mắt nhìn quanh, đưa tay chụp lên vai Đỗ Quyên, nhìn thoáng qua nàng, mặt lộ sắc giận, hừ một tiếng:

- Người không phải Ty Ty...

Người đó mạnh tay xô Đỗ Quyên, nàng chơi vơi ngã nhào.

Đỗ Quyên vừa lặn lộn dưới đất, vừa gào lên:

- Gia gia ơi! Con không chịu nổi rồi! Người ta khi phụ con! Tất cả đều khi phụ con...

Nàng vọt đứng lên, phóng chân chạy đi, rời khỏi khu rừng hoa.

Triển Mộng Bạch kinh hãi, gọi gấp:

- Cô nương! Đỗ cô nương...

Chàng đuổi theo liền.

Tiêu Phi Vũ chuyển mình, hét lớn:

- Người không được chạy đi đâu!

Nhưng lão nhân có râu ngắn vừa xuất hiện đó, vươn tay ra, ngăn chặn tất cả.

Lão cao giọng hỏi:

- Ty Ty của ta đã đến đây, các người có thấy hay chẳng?

Tiêu Phi Vũ nổi giận quát:

- Ty Ty của ngươi là cái quái gì? Nào có ai biết nó? Ngươi có điên không?

Điên!

Đúng là đêm nay nàng gặp toàn là những kẻ điên! Nàng tự hỏi, tại sao có rất nhiều kẻ điên quì tụ tại đây, trong thời khắc này?

Lão nhân râu ngắn đảo mắt nhìn quanh một vòng, chợt nhận ra Triển Mộng Bạch, vụt hét lên:

- A! Tiểu tử! Ngươi cũng có mặt tại đây? Ty Ty của ta hẳn đã bị ngươi lừa mang đi! Chắc hẳn là ngươi, chứ chẳng còn ai khác nữa!

Triển Mộng Bạch đã nhận ra lão nhân là ai.

Lão nhân chính là Xuất Sảo Dao Ngô Thất, một đại hiệp từng đến tận nhà chàng, tìm Tần Sáu Ông, nhờ giải độc Tình Nhân Tiến cho người vợ trẻ đẹp.

Và Ty Ty, có thể là người vợ trẻ đẹp của lão ta.

Chàng phẫn nộ, quát trả:

- Tại hạ tôn kính lão trượng là bậc tiền bối, hãy để cho tại hạ tôn kính luôn! Xin lão tiền bối đừng ngậm máu phun người, bắt buộc tại hạ phải vô lễ với tiền bối. Điều mà tại hạ cố tránh, đối với tiền bối cũng như đối với bất cứ bậc trưởng thượng nào khác!

Tiêu Phi Vũ đứng cao đôi mày, kêu lên:

- Xuất Sảo Dao? Ngươi là Xuất Sảo Dao Ngô Thất?

Triển Mộng Bạch giữ lễ độ, chứ nàng cần gì giữ lễ độ? Cho nên, nàng không quan tâm lắm đến lối xưng hô.

Bất cứ đối với ai, nàng cũng quen dùng cái tiếng ngươi, bởi người trong Đế Vương Cốc khi nào chịu nhin ai?

Xuất Sảo Dao Ngô Thất cao giọng:

- Phải! Ta là Ngô Thất!

Lão chỉ tay về Triển Mộng Bạch, tiếp luôn:

- Hẳn là Triển Mộng Bạch, các ngươi có biết hẳn là con người như thế nào chẳng? Vợ của Kim Diện Thiên Vương Lý Quan Anh, là nàng Trần Thanh Như, bị hẳn lừa, hẳn đúng là một dân tộc, chuyên phá gia cang của thiên hạ...

Triển Mộng Bạch giận quá, không còn kính nể lão nữa, hét lên:

- Ngươi... ngươi...

Chàng không nói được tiếng nào thêm, niềm phẫn uất dâng tràn chẹn ngang yết hầu.

Ngô Thất hừ một tiếng:

- Ngươi định chối tội? Cho ngươi biết, ta vì cái việc đi tìm Ty Ty của ta, nên mới biết được điều đó. Ngươi đã lừa được vợ Lý Quan Anh hẳn ngươi cũng lừa được Ty Ty của ta, bởi ngươi chuyên môn lừa vợ người kia mà! Ta hỏi thật, ngươi đã dấu Ty Ty của ta ở đâu? Hãy nói mau!

Triển Mộng Bạch run người vì giận.

Đôi mắt của chàng long lên, mắt đỏ ngầu, bắn lửa phừng phừng.

Nhìn thần sắc của Triển Mộng Bạch, Tiêu Phi Vũ sanh nghi ngờ, quay sang Xuất Sảo Dao Ngô Thất, hỏi:

- Hắn gặp Ty Ty của người tại đâu mà lừa nàg? Mà người có chắc là hắn lừa chẳng?

Xuất Sảo Dao Ngô Thất cười lạnh:

- Hắn gặp nơi đâu, người cứ hỏi hắn thì biết. Nếu hắn không lừa, thì còn ai táng tận lương tâm chuyên lừa vợ người, lại nỡ lừa Ty Ty của ta? Cho người biết, ta tìm hắn, để trả thù cho riêng ta, mà cũng thay mặt Lý Quan Anh, trả thù luôn cho họ Lý đấy!

Lão có ngờ đâu, trong khi lão đi tìm Triển Mộng Bạch, thì Ty Ty của lão ta quần quýt bên cạnh Lý Quan Anh?

Triển Mộng Bạch bất giác hú vọng một tiếng dài.

Chàng phải hú, để nương theo tiếng hú, trút bớt niềm uất hận, gởi lên đấng hoàng thiên, trao trả lại cho hoàng thiên, bởi hoàng thiên quá bất công, dành trọn uất hận dưới trần cho một mình chàng chịu đựng.

Tiếp theo tiếng hú, chàng bật cười cuồng dại.

Cười một lúc, chàng cao giọng thốt:

- Đúng! Đúng vô cùng! Tất cả những nữ nhân trên đời này, nếu có hư thân, mất nết, nếu có bỏ chồng lấy trai, nếu có nghe lời dụ dỗ của con trai để bỏ cha, bỏ mẹ, hủy hoại tiết trinh, chữa hoang, đẻ loạn, thì cũng chỉ vì một Triển Mộng Bạch! Triển Mộng Bạch là thủ phạm của tất cả những vụ án tình trên đời! Xuất Sảo Dao Ngô Thất! Người cứ bước tới động thủ để báo cái thù mất vợ!

Tiếng hú, tiếng cười, tiếng thốt của chàng, tuy âm vang bất đồng, song nghe như tiếng khóc, có lúc khóc gào lên như tức uất, có lúc âm trầm như oán than.

Ai nghe mà chẳng náo lòng?

Xuất Sảo Dao Ngô Thất buông gọn:

- Người không mời, ta cũng động thủ! Trước hết, hãy đặt đứa bé xuống đất đi, rồi chuẩn bị mà đón tiếp thế công của ta!

Triển Mộng Bạch vội buông Cung Linh Linh xuống đất. Chàng trông qua mặt nó, không thấy một điểm máu nào, giả như có rạch mặt nàg, ít nhất sau một khắc thời gian, nơi vết rạch đó mới có màu rướm.

Chàng trầm nghĩ:

- Bể khổ, đành là số phận, nhưng cái số của thúc thúc đây nào có hơn gì? Bé sống, để chịu bơ vơ, thúc thúc sống, để thọ nhận oan uổng! Bé bơ vơ suốt đời, thúc thúc thọ nhận oan chồng oan, ức chồng ức! Bé còn có thể sống được, chứ thúc thúc sống làm chi nữa, chết đi là hơn, bé ơi! Thúc thúc chết đi, chỉ hận một điều là không làm tròn sự ủy thác của Cung tiền bối! Thúc thúc không nhìn được bé lúc bé trưởng thành!

Lệ thấm từ đáy lòng bốc lên, trào ra như suối.

Lệ, có lệ nào không nóng, nhưng lòng chàng lạnh quá, lệ cũng lạnh luôn.

Cung Linh Linh cất giọng yếu ớt, van chàng:

- Đừng đi, thúc thúc...

Triển Mộng Bạch đưa tay áo lau vội ngấn lệ, nhếch nụ cười ảm đạm, thốt:

- Nằm đây nghỉ, Linh Linh! Thúc thúc đi để tìm ông của Linh Linh!

Ông của nó ở dưới suối vàng. Chàng sẽ đến suối vàng tìm ông nó!

Chàng đi, đi ngang qua thanh kiếm của Xuất Sảo Dao Ngô Thất.

Cung Linh Linh đưa hai tay ra, như một hài nhi vò bố, lại van cầu:

- Thúc thúc cho Linh Linh theo với...

Triển Mộng Bạch lắc đầu:

- Nơi đó cách đây rất xa, Linh Linh đi không được đâu! Nơi đó lại lạnh vô cùng.

Linh Linh cũng lắc đầu:

- Không sao, thúc thúc... Linh Linh không sợ xa, sợ lạnh. Linh Linh muốn đi theo thúc thúc... Mà sao thúc thúc khóc? Thúc thúc khóc, Linh Linh cũng khóc theo.

Nó ôm gối Triển Mộng Bạch, giữ chàng lại đó, nó bật lên tiếng khóc.

Bọn nữ tỳ đã qui tụ quanh đó rất đông, tất cả đều hướng mặt về nơi khác.

Chẳng ai nỡ nhìn cảnh tượng đó.

Liễu Đạm Yên điểm nụ cười lạnh, thốt:

- Người yên trí đi tìm cái chết, đứa bé đó ta sẽ nhận lãnh phần việc chiếu cố đến nó.

Tiêu Phi Vũ trợn tròn đôi mắt, chẳng nói một lời nào.

Xuất Sảo Dao Ngô Thất bủ môi:

- Làm chi những màu mè đó, họ Triển? Người tưởng là ta sẽ động lòng à? Còn lâu ta mới nghĩ đến cái việc thương hại người!

Triển Mộng Bạch lập tức quay mình, đánh ra một quyền.

Ngô Thất kêu lên:

- Khá lắm!

Năm ngón ta vươn ra, lão định chụp vào cổ tay chàng.

Cung Linh Linh hét lên:

- Thúc thúc là người rất tốt, sao các vị ai ai cũng muốn hại thúc thúc?

Nó cố gượng đứng lên, đứng được rồi, nó nhào đến bên Ngô Thất!

Ngô Thất đảo bộ né tránh sang một bên. Rồi lão hét:

- Quỷ con, người muốn chết à?

Cung Linh Linh còn bao nhiêu khí lực, cố vận dụng quát to:

- Người muốn giết thúc thúc? Cứ giết ta trước đi, giết ta rồi, hãy giết thúc thúc sau!

Nó cố nhích thân hình đứng áng trước mặt Triển Mộng Bạch.

Nó quyết lấy thân thể bệnh hoạn suy yếu làm bình phong che chở cho Triển Mộng Bạch chống mọi phủ phàng bất công vô lý.

Triển Mộng Bạch nắm chặt hai tay, rít giọng:

- Linh Linh!

Ngô Thất gần từng tiếng:

- Bảo con quỷ nhỏ bước qua một bên, nếu không...

Bổng Tiêu Phi Vũ hét:

- Cút!

Nàng lướt tới trước mặt Ngô Thất, cao giọng tiếp:

- Vô luận là hấn có đúng như người nói không, ta bất chấp! Ta chỉ muốn một điều, là người cút đi cho khuất mắt ta! Khôn hồn thì cút nhanh, đừng để ta phải dùng bạo lực đánh đuổi người!

Nàng lộ vẻ phần hận, nàng cao giọng, nhưng thốt xong, nàng để hai dòng lệ tuôn rơi lã chã.

Ngô Thất sững sờ trước vẻ bi thảm của nàng, song lại phần uất vì câu nói quá vô lễ của nàng, y hét:

- Người là cái quái gì, dám buông tiếng ngông cuồng trước mặt ta?

Có lẽ bình sanh y chưa từng thấy một ai dám trái ý y, chứ đừng nói là nặng lời với y.

Y không tưởng kẻ dám vô lễ đối với y là một con người bằng xương bằng thịt.

Người bằng xương bằng thịt có ai dám khích nộ y bao giờ. Họa chẳng kẻ đó là một quái vật, mới không sợ chết!

Y hét xong, lại không xuất thủ mà đứng lặng nhìn Tiêu Phi Vũ.

Liễu Đạm Yên nắm tay áo nàng, giật nhẹ trách:

- Công sức đâu mà Tiêu tiểu thư can thiệp vào những thứ người như vậy?

Tiêu Phi Vũ vẫn còn khóc:

- Nhưng, đứa bé kia...

Liễu Đạm Yên cười nhẹ, bước đến trước mặt Cung Linh Linh, bảo nó:

- Bé ơi! Ai làm gì, mặc người ta, bé hãy đi theo cô cô đây! Bé sẽ có nơi yên ở, bé sẽ có ăn, có mặc thơm tất...

Cung Linh Linh nổi giận, ngẩng mặt nhìn Liễu Đạm Yên.

Lúc đó, Liễu Đạm Yên đưa bàn tay xoa xoa nơi mặt nó.

Chẳng hiểu tại sao niềm phần nộ nơi nó tiêu tan mất, nó ngơ ngơ ngác ngác như kẻ mất hồn, rồi nó từ từ bước theo Liễu Đạm Yên.

Nó không quay lại nhìn Triển Mộng Bạch một lần cuối.

Triển Mộng Bạch gọi to:

- Linh Linh!

Nó cứ bước đi, chẳng nghe gì.

Triển Mộng Bạch sững sờ! Thế ra, Cung Linh Linh cũng phản bội chàng nữa sao?

Thế ra trên thế gian này, ai cũng chối bỏ chàng? Ai cũng phản bội chàng? Chàng không thể có một người thân à?

Còn gì khổ hơn đang lúc mang ngàn oan uổng, lại bị người mà mình cho là thân, bỏ rơi mình luôn?

Bây giờ, chàng cảm thấy mình cô độc hoàn toàn!

Cô độc suông, cũng chẳng sao, nhưng cô độc với bao oan ức bên lòng, cô độc với mối thâm cừu huyết hải, tiến không được, lui không nẻo, lui là chuốc lấy cái nhục muôn đời, tiến là mỗi bước đi mỗi dẫm lên gian nguy.

Một con người trong tình trạng đó, còn cái hứng gì để kéo dài sự sống?

Chàng bật cười cuồng dại, gào lên:

- Được lắm! Được lắm! Ta tiếp thọ mọi đau thương sâu khổ do hóa công gieo xuống nhân loại khắp trần gian! Ta tiếp thọ cho tất cả mọi người, để cho mọi người tận hưởng lạc thú nhân sanh!

Nắm tay lại, đánh ra một quyền, đồng thời chàng vọt tới Ngô Thất.

Khí thế của chàng là khí thế của một con thiêu thân, giận ánh lửa làm chóa mắt, quyết dùng hai cánh mỏng manh dập tắt ngọn lửa hồng.

Ngô Thất còn bàng hoàng về thái độ của Tiêu Phi Vũ, chợt thấy chàng xông vào, bèn cau đôi mày trầm giọng:

- Người muốn chết, chết trước hơn bọn kia, ta sẽ thành toàn ý nguyện của người!

Đội tay quyền của chàng già thế đánh, lão hoàng tay chặt vào cổ tay chàng, ngay nơi mạch môn.

Chàng đánh cả hai tay, Triển Mộng Bạch nghe toàn thân rung động, nhưng chưa vì thế mà bỏ cuộc, chàng đánh tiếp năm chiêu nữa.

Bất buộc, Ngô Thất phải hoàn thủ, thoát đầu còn nường nhẹ, dần dần lão dụng lực mạnh hơn.

Triển Mộng Bạch dù hùng hổ đến đâu, vẫn không thể áp đảo nổi một lão anh hùng từng giữ thanh danh suốt mấy mươi năm dài.

Khi Xuất Sảo Dao Ngô Thất bắt đầu dụng lực thực sự, thì Triển Mộng Bạch đã lâm vào cơn nguy rõ rệt.

Nếu sự tình cứ như thế mà diễn tiến thì Triển Mộng Bạch cầm chắc phải táng mạng nơi rừng đào này, và những đóa hoa rơi rụng kia, có thể sẽ được các nữ tỳ quét dọn, phủ lên thi thể của chàng.

Bởi dù sao thì chàng cũng là biểu huynh của Tiêu Phi Vũ và Liễu Đạm Yên cũng phải nể tình khách quý, dấu điểm các xác lạnh của chàng.

Biết đâu nàng chẳng ra lệnh mai táng chàng một cách nên thơ, dùng đúng chỗ những đóa hoa rơi rụng đáng tiếc kia.

Tiêu Phi Vũ đổi sắc mặt liên liền, thoát xanh, thoát trắng, trong thâm tâm, nàng nghĩ:

- Có nên cứu hẩn không?

Nhìn thần sắc của Tiêu Phi Vũ, Liễu Đạm Yên đã biết là nàng đã nghĩ gì rồi, nàng lạnh lùng thốt:

- Mẫu người đó, càng ít trên đời, càng hay, có cái thứ người đó nhiều chừng nào, con gái nhà lành càng khổ sở chừng ấy! Ai ai cũng có bốn phận tiêu diệt, chứ ai lại chịu cứu sống

bao giờ? Trừ ra, mình không có cái tâm ưu thời mẫn thế thì lại khác! Chúng ta dù sao cũng là nữ nhân, chúng ta nên trừ diệt mối nguy hại cho nữ nhân!

Tiêu Phi Vũ đã nhích chân tới một bước, chân kia chưa nhích theo, nghe Liễu Đạm Yên nói thế, nàng rút chân trước về.

Trong giây phút nàng do dự, bên ngoài, Triển Mộng Bạch sắp sửa ngã gục rồi.

Nhất định là chàng không thể chi trì hơn một chiêu nữa của Ngô Thất.

Bỗng, một tiếng từ bên ngoài rừng hoa vọng vào:

- Dừng tay!

Xuất Sảo Dao Ngô Thất cao giọng đáp lại:

- Trên đời này, có kẻ nào ra lệnh được với lão phu chứ? Cảnh cáo cho bất cứ ai muốn ngăn cản lão phu hạ thủ, đừng rồ dại lãnh cái chết thay cho dâm tặc! Lão phu sẽ hạ sát bất cứ kẻ nào can thiệp!

Một chưởng lực bay qua xung phá quyền phong của Triển Mộng Bạch.

Chàng nghe nhói ở cổ tay liền.

Tay hữu đã bị chế ngự rồi, còn tay tả, chàng vung luôn tay tả đánh sang.

Ngô Thất chỉ phát ngược bàn tay trở lại, rất nhẹ, chặt đúng vào cổ tay tả của chàng.

Lão rít lên một tràng cười ghê rợn:

- Tiểu tử họ Triển ơi, ngươi còn...

Lão không kịp nói dứt câu, từ phía hậu của lão, một bóng người lao vút đến, đồng thời bóng đó gọi gấp:

- Ca ca! Hãy dừng tay gấp! Dừng gấp cho tôi, không được sao?

Bóng đó là một nữ nhân!

Và nữ nhân, chính là Ty Ty của Ngô Thất, lão buông hai cổ tay của Triển Mộng Bạch ngay.

Đoạn lão hỏi:

- Ty Ty đó phải không? Ty Ty ơi...

Thoạt nhìn, ai cũng tưởng chỉ có một bóng người lao vút đến vì bóng đêm mờ mờ, tàn cây rậm rạp, lại chỉ có một người cất tiếng.

Nhưng khi nữ nhân đến nơi rồi, mọi người mới nhận ra bên cạnh nữ nhân, còn có một hán tử có thân hình cao, cao chứ không lớn lắm.

Hán tử có sắc mặt vàng như sáp, một bàn tay hán nắm nữ nhân, còn bàn tay kia cầm một thanh đao, đao chỉ mũi ngay nơi hậu tâm của nàng.

Đúng là Ty Ty của Ngô Thất và Kim Diện Thiên Vương Lý Quan Anh.

Thấy rõ Ty Ty trong tình cảnh bị uy hiếp như thế, Ngô Thất hét lên:

- Ty Ty làm sao thế...

Hai tay lão cung lên, toan vọt mình tới.

Nhưng, Kim Diện Thiên Vương Lý Quan Anh trầm gương mặt, cất giọng lạnh lùng, gần từng tiếng:

- Nếu người muốn Mạnh Như Tuyền được toàn tánh mạng thì đứng yên tại đó, người bước tới một bước, là ta thọc mũi dao này vào hậu tâm nàng lập tức.

Ngô Thất quát to:

- Người là cái quái gì, dám ra lệnh với lão phu?

Chừng như biết có làm hung cũng chẳng được việc gì, lão hơi dịu giọng, bảo:

- Lý Quan Anh! Buông Ty Ty ra đi!

Lý Quan Anh trầm giọng:

- Bảo ta buông nàng cũng được, nhưng người phải phát thệ từ nay, vĩnh viễn người không được làm gì nguy hại đến Triền công tử! Người phải để cho Triền công tử được bình an muôn đời. Và trước hết, người hãy tạ lỗi với Triền công tử đi!

Mọi người sững sốt.

Người kinh ngạc hơn hết, chính là Triền Mộng Bạch.

Chàng trầm nghĩ:

- Mới mấy hôm trước đây, hắn quyết giết ta cho kỳ được, sao bây giờ hắn biến đổi tâm tưởng như thế? Tại sao? Khó hiểu!

Xuất Sảo Dao mắng lớn:

- Người có điên không, Lý Quan Anh? Tiểu tử họ Triền gian dâm vợ người, người không thù hấn, trái lại còn bênh vực hắn.

Lý Quan Anh cao giọng:

- Câm! Câm ngay! Chính người điên thì có! Triền công tử là hạng người gì, người có biết không? Sao người dám buông lời nhục mạ? Cho người biết, vợ ta có van cầu xách gậy, mang roi hầu hạ bên Triền công tử, vị tất công tử chấp nhận cho, làm gì có cái việc gian dâm vợ ta? Ta Lý Quan Anh này, thẹn mình có mắt không có con người, kết giao với lũ lưu manh lại gọi là bằng hữu chí thân, ta lầm nghe lời chúng dèm pha, xúi giục, vu oan giá ức cho Triền công tử, thành đắc tội nặng nề, ta đáng chết lắm, cho nên hôm nay ta tìm đến đây, xin vấp đầu tạ tội với Triền công tử! Người có nghe ta nói chẳng?

Ngô Thất như từ cung trăng rơi xuống.

Chẳng những riêng lão, mà tất cả mọi người tại cục trường sững sờ, cũng rơi như lão, từ cung trăng xuống.

Ai ai cũng đăm đăm nhìn Lý Quan Anh.

Ngô Thất lẩm nhẩm:

- Thật vậy sao?

Lý Quan Anh hét:

- Ta bịa làm chi chứ? Lập tức tạ tội trước mặt Triền công tử đi!

Xuất Sảo Dao Ngô Thất thoáng biến sắc mặt, rồi lão bật cười to, quát lại:

- Người dám bảo lão phu vấp đầu tạ tội trước mặt hắn ta à?

Lý Quan Anh mỉm cười:

- Thế người không nghe rõ sao?

Hắn ấn mũi dao tới một chút.

Mạnh Như Tuyền rú lên một tiếng thảm, kêu vang:

- Ca ca ơi! Đáp ứng đi ca ca! Ca ca nữ nhìn hắn giết tôi sao?

Giọng nói của nàng nghe quyến rũ quá chừng, hướng chi nàng đang dùng cái giọng đó mà van lơn, cầu khẩn?

Đá nghe, đá cũng phải mềm lòng, nếu đá có lòng, hướng hồ một nam nhân hoàn toàn nương vào cái nhan sắc đó mà cầm hơi thở lúc tuổi về chiều?

Xuất Sảo Dao hấp tấp gọi:

- Ty Ty! Ty Ty...

Bồng lão hét:

- Nếu ta nghe lời người, người lập tức buông nàng ra có phải vậy không?

Lý Quan Anh nghiêm giọng:

- Quân tử nói ra thế nào, giữ đúng thế ấy.

Ngô Thất ủ rũ thân xác, buông xuôi:

- Được!

Lão quay mình nhanh, hướng sang Triển Mộng Bạch, mà áp úng:

- Triển... công tử... ta... lão phu... xin tạ lỗi với công tử!

Dù sao sự việc cũng đã rồi, lão ấy có tạ lỗi mười lượt, trăm lượt, cái danh của chàng cũng vậy như phần nào, chàng có cần gì cái hình thức đó?

Cho nên, trông một lão già cúi đầu nhận tội trước mặt chàng, Triển Mộng Bạch thật tâm không nở để như vậy.

Chàng vội vã bước tới, nâng lão đứng lên.

Chàng đến gấp một chút, bất quá Ngô Thất chỉ vừa nghiêng mình, chứ chưa mọp sát đất, nhờ thế mà lão tránh được cái vập đầu thật sự.

Lý Quan Anh trầm giọng:

- Ngày nay, người miễn cưỡng cúi đầu nhận lỗi, chứ chắc chắn là ngày sau người sẽ tìm Triển công tử mà sanh sự. Cho nên ta muốn...

Ngô Thất gật đầu... đồng ý...

Lão gật đầu.

Một cái gật đầu nặng nhất, suốt đời lão, từng là một tay ngang dọc khắp sông hồ, bình sinh quen hống hách, chưa hề phải chịu khuất phục trước một uy hiếp nào.

Bây giờ, vì một nữ nhân, mà lão phải chịu sự sai sử của Lý Quan Anh, lão cúi đầu nghe lệnh, như một tội đồ, khép mình dưới oai quyền của một chúa ngục.

Nữ nhân! Oai phong của lão vì Mạnh Như Tuyền mà tiêu tan mất!

Nam nhân, ai không chê trách lão, bởi lão làm mất phẩm cách của một con người.

Chê, bất quá nhìn vào việc người mà phê bình, chứ đã chắc gì, nếu ở trong cuộc, họ làm khác hơn Xuất Sảo Dao Ngô Thất?

Còn nữ nhân, rất thích có một nam nhân như vậy, một nam nhân dám hy sinh thân, danh cho họ!

Bọn nữ tỳ đứng quanh cục trường, thầm nghĩ:

- Nếu ta được một người chồng, biết lo lắng cho ta như vậy, thì sung sướng biết bao? Dù cho người chồng đó có xấu xí như quỷ sứ, ta cũng yêu kính như thường! Trên thế gian này, tìm được một người chung tình, khó hơn tìm một báu vật!

Lý Quan Anh lui dần, từng bước, từng bước.

Ngô Thất kêu lên:

- Sau khi hấn buông tay rồi, Ty Ty lập tức lại đây! Ta chờ Ty Ty ở tại đây, đừng tưởng bỏ đi nữa mà ta phải tìm vợ vắn!

Mạnh Như Tuyến chan hòa lệ thảm, vừa gật đầu vừa thốt nước mắt:

- Biết! Biết rồi, ca ca ơi! Tôi sẽ trở lại ngay sau khi hấn trả tự do cho tôi...

Đột nhiên nàng vùng mạnh, vượt khỏi sự kềm chế của Lý Quan Anh.

Lý Quan Anh kinh hãi, còn Ngô Thất mừng hơn được toàn thế giới đưa lên ngôi chúa tể.

Lão hét lên cuống đại, chạy nhanh tới, dang hai tay ra, đón Mạnh Như Tuyến, ôm nàng vào lòng.

Triển Mộng Bạch cũng mừng hộ cho cả hai.

Nhưng chàng cũng thầm lo sợ cho Lý Quan Anh, sợ Ngô Thất nhớ đến cái việc vừa rồi, sôi giận, đuổi theo, quật ngã hấn để báo thù. Giả như Lý Quan Anh không chạy thoát, thì thật là chàng đau khổ vô cùng, bởi dù sao thì chàng cũng cảm kích hấn, bỏ thù, tạo ân, vì tạo cái ân với chàng mà phải kết thành oán với Ngô Thất.

Ngờ đâu, vòng tay của Ngô Thất vừa khép chặt quanh thân thể mảnh mai của Mạnh Như Tuyến, thì nàng cũng nhanh tay điểm vào mấy huyệt đạo nơi người lão.

Ngô Thất biến sắc, kêu lên:

- Ty Ty! Làm cái gì...

Kêu được mấy tiếng, lão ta đảo đảo thân hình, rồi ngã sụm xuống tại chỗ.

Sự tình diễn tiến ngoài sự tưởng tượng của mọi người!

Người kinh hãi hơn hết, chính là Xuất Sảo Dao Ngô Thất. Nằm mộng, lão cũng chẳng tưởng nổi là Mạnh Như Tuyến lại có thể đối xử với lão như vậy.

Cũng bởi lão hoàn toàn tin tưởng nơi nàng, mà ai vào trường hợp của lão lại không tin tưởng như lão? Cho nên Mạnh Như Tuyến mới đắc thủ trong khi lão không hề phòng bị. Giả như lão có nghi ngờ, lão giới bị, phong bế các huyệt rồi, thì dù cho mười nàng, trăm nàng cũng chẳng làm gì nổi, đừng nói là một nàng!

Lão ngã xuống rồi, Mạnh Như Tuyến đứng thẳng người lên, đưa mắt nhìn quanh cục trường.

Đoạn nàng cười hì hì.

Trời! Trong trường hợp này, nàng cười được, cười sau khi hạ thủ, hãm hại lão chồng si tình, giọng cười của nàng nghe trơ trẽn làm sao. Nàng cất tiếng, nghe càng trơ trẽn hơn:

- Các vị ơi! Tiểu muội diễn kịch cũng khéo đấy chứ?

Nàng đưa bàn chân nhỏ nhắn, đá vào mình Ngô Thất, rồi tiếp:

- Lão Ngô! Người bắt buộc ta gọi người là ca ca, chắc người tưởng mình còn thanh xuân trai trẻ lắm đấy? Người muốn càng ngày càng trẻ lại phải không? Được rồi, ta chấp nhận người càng lúc càng trẻ lại, trẻ từ ông xuống anh, rồi từ anh xuống con, cho đến khi nào người cho rằng mình quá trẻ, và lúc đó, ta sẽ gọi người là cháu, là chất của ta!

Nàng vừa thốt, vừa cười, cười như nắc nẻ, đảo đầu ẻo lửng mà cười.

Ngô Thất đem cái chân tình dâng hiến cho nàng, dâng hiến luôn thanh danh, phẩm cách, chấp nhận tuân lệnh Lý Quan Anh, cúi đầu nhận lỗi trước Triển Mộng Bạch.

Đổi lại, nàng cười cợt, mỉa mai, nàng nhấn mạnh đến sự sai biệt tuổi tác, chế diễu lão ta đủ điều.

Lại còn gọi lão ta là cháu, là chất!

Nhục trước Lý Quan Anh, giờ đây Ngô Thất nhục thêm một lần nữa.

Không ai có thể đồng tình với nàng được, ai ai cũng bất bình trước thái độ của nàng đối xử với chồng, dù người chồng đó đã già, già là xấu xí, già là không xứng đôi vừa lứa...

Ai ai cũng có cái cảm nghĩ là một con hồ ly đang hiện hình trước mắt họ, một con hồ ly mặt đẹp tuyệt vời nhưng lòng thì thú.

Mọi người đều lắc đầu, không tưởng nổi mỹ nhân lại có tâm trường độc hơn rắn rết!

Ngô Thất đã bị chế ngự rồi, Lý Quan Anh không còn phải đi đâu nữa.

Hắn đã trở lại với cục trường, hắn đến trước mặt Triển Mộng Bạch, vòng hai tay ra, mọp mình xuống mặt đất, cung kính thốt:

- Lý Quan Anh trong một phút hồ đồ, thành đắc tội nặng với công tử. Mong công tử đại xá cho!

Triển Mộng Bạch hấp tấp hoàn lễ:

- Điều đó, nghĩ ra, tại hạ không thể trách Lý huynh được!

Chàng điểm một nụ cười, tiếp:

- Huống chi, tại hạ đã mang quá nhiều oan uổng, nào phải chỉ riêng một trường hợp của Lý huynh mà thôi! Tại hạ quên mất đi rồi!

Lý Quan Anh thở dài, không nói gì nữa!

Tiêu Phi Vũ nở nụ cười ngượng ngập, thốt:

- Vừa rồi, ta lầm người, ta nói những lời khó nghe một chút, chắc người cũng xét cho ta rồi chứ? Bởi ta có biết gì về sự tình, phàm ai nhìn vào những diễn tiến vừa qua, cũng phải lầm như ta cả!

Mạnh Như Tuyền bước đến cạnh Lý Quan Anh, nắm lấy cánh tay hắn gặt gặt, hỏi:

- Mình nên xử trí cái lão họ Ngô như thế nào đây, hử Quan Anh?

Lý Quan Anh lạnh lùng:

- Xử trí cách nào, tùy người, hỏi ta làm gì? Dang xa ta ra, đừng lại gần mà thì thầm, rả rả!

Mạnh Như Tuyền không giận, trái lại còn cười duyên, thốt:

- Vậy thì, ta sẽ cắt những gân, mạch của lão ấy, cho lão ấy từ nay về sau không còn dùng vũ công bức hiếp thiếu nữ phải lấy lão làm chồng.

Triển Mộng Bạch rung mình.

Mạnh Như Tuyến thốt xong, cúi mình xuống, định ra tay thật sự.

Triển Mộng Bạch hét to:

- Dừng tay ngay!

Chàng lướt nhanh tới, chặn trước mặt Mạnh Như Tuyến.

Mạnh Như Tuyến đứng thẳng người lên, hai tay chống nạnh nơi hông, gương tròn đôi mắt đẹp nhìn chàng, hỏi:

- Người muốn gì?

Triển Mộng Bạch chưa kịp đáp, thì Lý Quan Anh đã cất tiếng:

- Triển công tử bảo người dừng tay, người phải dừng tay, người biết chứ?

Hắn bước tới, nắm tay Mạnh Như Tuyến, đẩy nàng ra ngoài xa gắt:

- Bước đi nơi khác!

Mạnh Như Tuyến từ từ cúi đầu, niềm u oán hiện rõ nơi gương mặt.

Liễu Đạm Yên tiến đến bên nàng, dịu giọng thốt:

- Hắn đã có thái độ lạnh nhạt với hiền muội như vậy, hiền muội còn theo hắn làm gì nữa?

Chi bằng ở lại đây với ngu thơ...

Mạnh Như Tuyến xô Liễu Đạm Yên ra xa, hằn học:

- Việc gì đến người mà người phải can thiệp chứ? Hắn đánh ta, hắn mắng ta, bất cứ hắn làm gì, ta cũng cam tâm thọ nhận, người đừng dạy khôn dạy khéo chi ta, vô ích! Ta không mượn đâu!

Liễu Đạm Yên sững sờ.

Một lúc sau, cười nhạt, mắng:

- Ti tiện đến thế là cùng!

Triển Mộng Bạch nhìn xuống Ngô Thất, nằm bất động trên mặt đất, đôi mắt trợn tròn, suýt lọt ra ngoài tròng.

Chàng day qua Lý Quan Anh, gọi:

- Lý huynh ơi! Tại hạ có điều này, nhờ Lý huynh...

Lý Quan Anh cười nhẹ:

- Triển công tử muốn tại hạ giải khai huyết đạo cho lão?

Triển Mộng Bạch gật đầu:

- Tại hạ thật sự có ý đó, Lý huynh! Dù sao thì lão cũng là một vị tiền bối anh hùng, mà bình sinh lại chẳng làm điều gì quá ác. Tuy nhiên, cũng tùy ở Lý huynh có chấp thuận lời yêu cầu của tại hạ hay không!

Lý Quan Anh đáp:

- Giữa lão và tại hạ, chẳng hề có mảy may ân oán, chỉ vì tại hạ biết lão định hãm hại công tử, nên tại hạ âm thầm theo dõi lão ta đến đây. Công tử muốn giải khai huyết đạo cho lão, tại hạ xin vâng lời.

Từ lúc nghe Đỗ Vân Thiên nói phớt qua gia tình của hắn, hắn cảm thấy hổ thẹn mỗi khi nghĩ đến hành động của hắn đối với Triển Mộng Bạch, hắn hối hận, hắn bức rút trong lương tâm, nhân cùng Mạnh Như Tuyến đi ngang qua khu rừng đào này, hắn nghe tiếng Triển Mộng Bạch kêu lên, vội kéo Mạnh Như Tuyến vào xem cho biết việc gì đã xảy ra cho Triển Mộng Bạch.

Vào đến nơi rồi, thấy rõ sự việc, tự lượng sức mình không thể địch nổi Xuất Sảo Dao Ngô Thất, nên Lý Quan Anh thương lượng với Mạnh Như Tuyến, cả hai bày ra tấn kịch, cốt lừa Ngô Thất.

Nghe Lý Quan Anh chấp nhận lời yêu cầu của Triển Mộng Bạch, Mạnh Như Tuyến đâm lo, kêu lên:

- Giải huyết cho lão thì mạng sống của ta còn gì, khi lão tỉnh lại, chắc gì lão không tàn sát chúng ta?

Lý Quan Anh giật mình.

Hắn cũng sợ như Mạnh Như Tuyến, song chừng như hắn có chủ trương rồi nên gắt nằng:

- Việc gì đến người mà người phải nói chen. Thế ta đây là ngu ngốc à?

Mạnh Như Tuyến trừng mắt nhìn Triển Mộng Bạch, bật cười lạnh:

- Ta cứu người, nên làm cho lão ấy phải ra thân thể đó, người lại cứu lão? Không lẽ cái mạng của người quý, còn mạng của chúng ta chẳng có giá trị gì à?

Triển Mộng Bạch sống sờ.

Chàng nhận ra, nàng có lý, và lời yêu cầu của chàng, không thích hợp chút nào.

Người ta cứu chàng, chàng trở lại hại người ta sao? Ngô Thất tỉnh lại, khi nào lão ấy dung thứ cho cả hai?

Mà biết đâu lão cũng hận chàng vì cái cúi đầu nhận tội của lão trước mặt chàng, lão sẽ sinh sự với chàng?

Lý Quan Anh mỉm cười, thốt:

- Giải huyết, chắc công tử thừa sức làm việc đó, song chẳng hay công tử có ưng thuận là để cho bọn tại hạ đi xa rồi, sẽ giải huyết cho lão chăng? Chừng đó, dù...

Mạnh Như Tuyến cười lạnh, chặn lời:

- Chừng đó, dù chúng ta có lên trời cũng không trốn thoát lão ta ư...

Nàng gằn giọng, tiếp nối:

- Cứu vật, vật trả ơn, cứu nhơn, nhơn trả oán! Dù không trả oán, nhơn cũng bất chấp an nguy của người thi ơn!

Lý Quan Anh trừng mắt:

- Ta đã bảo, người nên khép cái miệng lại, thế chẳng nghe ta bảo gì với người à?

Mạnh Như Tuyến thở dài, cúi đầu, cầu nhàu:

- Người đã muốn thế, ta cũng chiều theo thế, ta làm sao dám cãi người?

Triển Mộng Bạch đã có cái thành kiến là Mạnh Như Tuyến đúng mức điều ngoa, nhưng không khỏi lấy làm lạ tại sao nàng lại tuân phục Lý Quan Anh như con cừ non tuân lệnh mục đồng, dù mục đồng không phải dùng đến roi, đến gậy, quất vào mình nó.

Chàng thốt mấy lời cảm tạ Lý Quan Anh chấp nhận cho chàng giải cứu Xuất Sảo Dao Ngô Thất.

Lý Quan Anh vòng tay chào mọi người quanh một vòng, rồi cùng Mạnh Như Tuyến rời cục trường.

Triển Mộng Bạch nhìn theo bóng hắt khuất dần, lẩm nhẩm:

- Người đó cũng đáng mặt là một hảo hớn...

Liễu Đạm Yên cười nhẹ:

- Nhưng rất tiếc, hắn có nhà mà không thể về nhà! Hay nói một cách khác, hắn không nhà...

Nàng nói thế nghĩa là gì?

Triển Mộng Bạch thở dài.

Đêm đã xuống sâu, sao trời thưa dần, nhạt sáng dần. Liễu Đạm Yên khẽ vẫy tay, hai nàng liễu hoàn bước tới, dìu Cung Linh Linh về nhà.

Đoạn nàng hỏi:

- Cô bé vừa thông minh, lại vừa ngoan ngoãn, tôi muốn giữ nó lại đây, tránh cho nó phải sống cái kiếp linh đình, phiêu bạt, chẳng hay Triển công tử nghĩ sao?

Triển Mộng Bạch trầm ngâm một lúc lâu, đoạn buông gọn:

- Đa tạ cô nương!

Thực ra chàng không thích lắm cái tác phong của Liễu Đạm Yên, song nghĩ lại, dù sao thì Cung Linh Linh ở lại đây, đỡ vất vả gian lao, chịu mọi điều thiếu thốn hơn là đi theo chàng.

Vì hạnh phúc của Cung Linh Linh, chàng phải ưng thuận để cho nàng ở lại đây. Chàng không thể vì tự ái cá nhân, mà đèo nó theo chàng, lưu lãng bốn phương trời.

Liễu Đạm Yên cười nhẹ, tiếp:

- Đêm khuya rồi, sương đã rơi nặng hạt, không khí bắt đầu lạnh, Triển công tử đi nghỉ là vừa.

Tiêu Phi Vũ cười lớn tiếng một chút:

- Nếu ngu thơ thơ nhớ đúng, thì mới đây, hiền muội khinh miệt hắn lắm mà? Hắn có chết, hiền muội cũng chẳng buồn nháy mắt! Thế sao bây giờ lại quá lo lắng cho hắn? Lo đến sợ sương đêm gieo lạnh cho hắn, sợ hắn mất ngủ mà phải ốm o, gầy mòn! Bây giờ, hiền muội sợ hắn chết gấp phải không?

Liễu Đạm Yên đỏ mặt.

Nàng cúi thấp đầu, lẩm nhẩm:

- Chứ ai đâu lại như thơ thơ, đã biết mình lầm, lại cứ giữ tự ái, cho lầm luôn, chẳng biết phục thiện chút nào! Chẳng biết nhận lỗi cho ra vẻ con người tri lý!

Tiêu Phi Vũ bật cười vang:

- Hiền muội muốn cho ngu thơ phải nhận lỗi với hấn à? Thế thì hiền muội làm hộ ngu thơ cái việc ấy đi nào! Ngu thơ từ thuở nào cho đến bây giờ, chẳng biết cái cách thức hưởng về ai nhận lỗi, ngu thơ không khéo nói bằng hiền muội!

Liễu Đạm Yên không làm sao bắt được Tiêu Phi Vũ dịu bớt cái tánh ương ngạnh, quật cường của nàng. Nên lắc đầu thở dài, nói:

- Thơ thơ ngông cuồng quá! Cái tính khí đó, càng ngày càng cứng rắn, không thể chữa bỏ được! Sau này, còn ai dám rước về chứ? Người ta rước về để làm vợ, có ai ưng rước về để làm bà?

Tiêu Phi Vũ vẫn cười lớn.

Liễu Đạm Yên hừ một tiếng:

- Nghe thơ thơ cười, lắm lúc tiểu muội tự hỏi, chẳng biết thơ thơ là nam hay nữ!

Tiêu Phi Vũ cao giọng:

- Ngu thơ là nam, đó là cái chắc! Hiền muội còn hoài nghi nữa sao?

Nàng bước tới một chút, nhóng chân, nghiêng đầu, hôn phớt qua má Liễu Đạm Yên.

Liễu Đạm Yên cười xòa:

- Quỷ! Thơ thơ là con quỷ cái...

Tiêu Phi Vũ vừa quay mình chạy đi, vừa gọi với lại:

- Triển Mộng Bạch, ở đây nếu có lạnh, cũng ráng mà chịu một mình, ta không thể bầu bạn với người, giúp người quên cái lạnh được đâu, song nếu người muốn lên thoát đi, thì ít nhất người cũng nhớ là ta còn một vài câu chuyện muốn hỏi người đấy!

Bọn Phương Cự Mộc theo nàng liền.

Triển Mộng Bạch cau mày, lắc đầu.

Liễu Đạm Yên hừ một tiếng:

- Cái vị cô nương đó, bình sanh chẳng hề biết tưởng nghĩ đến ai cả! Triển công tử bỏ qua cho nàng đi thôi, tôi xin thay nàng tạ lỗi cùng công tử. Chắc công tử cũng vui lòng chấp nhận chứ?

Nói là làm, nàng nghiêng mình, vòng tay, vái chàng tạ tội.

Triển Mộng Bạch vừa né tránh qua một bên, vừa đáp lễ, đoạn thốt:

- Cô nương cứ yên trí về phòng.

Liễu Đạm Yên nhìn xuống Xuất Sảo Dao Ngô Thất, hỏi:

- Sao công tử chưa giải huyết cho lão?

Triển Mộng Bạch điềm nhiên:

- Chậm một giây, có lợi cho Lý Quan Anh một giây. Tại hạ vì sự an toàn của Lý Quan Anh, cô nương ạ!

Liễu Đạm Yên mỉm cười:

- Nếu vậy, tôi xin ở đây, bầu bạn với công tử!

Triển Mộng Bạch không nói gì, chỉ nhìn thoáng qua nàng.

Liễu Đạm Yên tiếp:

- Công tử cố gắng khuyên giải Tiêu Phi Vũ cải sửa cái tính khí của nàng, là con gái, đã lớn như thế rồi, lại ngang tàng ương ngạnh, những người tiếp cận có ai thích đâu!

Triển Mộng Bạch đáp hững hờ:

- Vâng!

Rồi chàng nín lặng luôn, chừng như tránh bắt chuyện với Liễu Đạm Yên!

Liễu Đạm Yên lại tiếp:

- Là con gái, tất nhiên phải có cái tính dịu hiền, ôn hòa, có như thế mới tỏ ra là con người thùy mị, đoan trang chứ! Phải vậy không, công tử?

Triển Mộng Bạch vẫn hững hờ:

- Vâng!

Rồi chàng nín lặng như trước.

Liễu Đạm Yên lại tiếp:

- Nhưng, tính khí của nam nhân, phải được như công tử mới đáng phục.

Triển Mộng Bạch cũng hững hờ:

- Vâng!

Liễu Đạm Yên thấy chàng lờ lững mãi, phát cáu gắt:

- Công tử vâng cái gì? Tôi nói câu nào công tử cũng vâng! Tại sao công tử chỉ vâng cộc lốc như thế? Công tử không nói thêm được tiếng nào nữa à?

Triển Mộng Bạch trầm ngâm mặt, buông gọn:

- Đêm đã khuya lắm rồi, cô nương nên về phòng, ngơi nghỉ là hơn!

Thốt xong, chàng cúi mình xuống, bế Ngô Thất, mang luôn vào gian phòng dành cho chàng.

Liễu Đạm Yên nhìn theo bóng chàng, hừ lạnh một tiếng.

Cái vẻ ôn nhu, dịu hiền trước đó, vụt biến thành đanh ác, trông nàng chẳng khác nào con quỷ cái hiện hình.

Quanh nàng, bây giờ chẳng còn một ai, trừ cái nàng tỳ nữ đang đứng lặng chờ lệnh bên ven đường.

Liễu Đạm Yên nhìn nữ tỳ, hỏi:

- Con bé họ Cung đó, đã tỉnh lại chưa?

Tỳ nữ cúi đầu.

Cung cách của những thế gia bắt buộc kẻ dưới, mỗi khi thốt lời với hạng trên, phải cúi đầu, đã cúi đầu rồi, lại còn phải thấp giọng.

Tỳ nữ đáp:

- Cô ấy chưa tỉnh.

Liễu Đạm Yên dặn:

- Khi nào nó tỉnh, người cho nó uống một hoàn Thất Thần nhé!

Sao lạ vậy?

Cung Linh Linh đang hôn mê, nó tỉnh lại là tốt lắm, phàm ai có ý lo ngại cho nó, cũng muốn nó tỉnh lại nhanh chóng.

Nếu nó tỉnh lại rồi, là nên cho uống thứ thuốc gì để bồi dưỡng tinh thần chứ, tại sao lại cho nó uống Thất Thần Hoàn?

Thế là Liễu Đạm Yên muốn cho nó mất thần, hôn mê mãi à?

Nữ tỳ cúi thấp đầu hơn, tỏ cái vẻ tuân phục linh nàng.

Nàng bước đi mấy bước trên con đường hành lang, bỗng dừng chân day lại, dặn tiếp:

- Khi nào cái lão họ Ngô có bộ râu ngắn đó đi rồi, người lập tức đến báo cho ta biết.

Lần này, nàng bước đi rất nhanh.

Vào một gian phòng bên cạnh, nàng hoành tay đóng cửa lại, cài then cẩn thận, nhìn quanh bốn góc, đoạn bước đến một bức tường, ấn tay vào một chấn song.

Song, chẳng phải là song cửa sổ, mà chỉ là một vài cây song được gắn lên khi làm cảnh cho đúng với cái luật cân đối trong lối kiến trúc.

Bức tường trơn láng vụt mở ra làm hai mảnh, bày ra một gian phòng kín đáo.

Nàng bước chân vào gian phòng đó, bức tường khép kín lại liền.

Một thứ ánh sáng màu hồng, từ chân tường chiếu lên, một ánh sáng hầu như tự nhiên mà có, chẳng ai biết nó phát xuất từ đâu.

Ánh sáng đó kéo thành hai vệt dài, dọc theo hai chân tường dẫn đến một gian phòng bí mật khác.

Liễu Đạm Yên mở cửa gian phòng đó. Từ bên trong, mùi dược liệu bay ra, đồng thời có tiếng chày, tiếng cối quết, chen lẫn với tiếng người nói thì thào hoặc cười khúc khích.

Nàng bước qua cửa gian phòng bí mật đó.

Bên trong, có bảy tám thiếu nữ xinh đẹp tuyệt vời, có nàng đang đồn, có nàng đang hát, đồn nhỏ, tiếng thấp giọng, nàng nào cũng mặc y phục rất mỏng manh, gần như ở trần truồng, bất quá chỉ vừa che dấu được phần nào hờ hững chỗ kín đáo vậy thôi. Tuy tất cả đều có mặc y phục, song bất cứ ai mà nhìn thoáng qua cũng có thể thấy rõ những đường cong quanh thân thể của chúng.

Và thấy được những đường cong đó, còn ai giữ nổi con tim không xao xuyến?

Nơi góc phòng, trên một chiếc giường êm dịu, một nam nhân đang dựa ngửa, tay cầm chén rượu bằng vàng.

Nam nhân mặc y phục cực kỳ hoa lệ.

Chén rượu bằng vàng đã cạn từ bao giờ, hắn đang chờ một thiếu nữ rót đầy rượu.

Liễu Đạm Yên vén bức rèm châu, từ từ bước vào.

Nàng điểm một nụ cười, thốt:

- Bên ngoài vừa phát sinh một biến cố, ta không kịp vào làm cho người chờ đợi lâu!

Nam nhân mặc y phục hoa lệ đó, vụt đứng lên, cúi đầu, nói mấy lời khách sáo.

Liễu Đạm Yên tiếp:

- Người đến đây với cái vẻ vội vàng, hẳn có sự gì quan trọng phải không?

Nam nhân ngẩng đầu lên.

Dưới ánh đèn, gương mặt hắn hiện ra rõ rệt, một gương mặt trắng, chưa râu, đôi mắt chớp chớp.

Hắn chính là Thiên Xảo Tinh Tôn Ngọc Phật.

Hắn nhìn quanh, đoạn thốt:

- Việc ấy...

Liễu Đạm Yên vỗ nhẹ hai bàn tay.

Bọn thiếu nữ nói khẽ với nhau một tiếng, rồi cùng rút lui khỏi gian phòng, theo ngõ bí mật.

Bọn chúng đi rồi, hơi hướm của chúng còn thoang thoảng trong không gian.

Tôn Ngọc Phật bây giờ mới dặng hắng một tiếng thốt:

- Từ sau ngày Nhân Nghĩa Tứ Hiệp qua đời, tại Hàng Châu thành lập một tập đoàn, lấy cái tên là Cửu Liên Hoàn, do Lâm Nhuyễn Hồng làm chủ tịch. Mục đích của tập đoàn Cửu Liên Hoàn là bảo vệ sanh mạng của Thần Y Tần Sáu Ông, và con gái của lão ấy là Tần Kỳ.

Hắn dừng lại một chút, rồi tiếp:

- Sở dĩ Lâm Nhuyễn Hồng làm thế, là vì hắn có tình ý riêng đối với Tần Kỳ.

Liễu Đạm Yên cau mày:

- Việc đó ta biết rồi!

Tôn Ngọc Phật tiếp:

- Lâm Nhuyễn Hồng giao du rất rộng, hắn quảng cáo thế nào mà tập đoàn có thanh danh to lớn vô cùng, trên giang hồ hầu như tất cả mọi người đều chú ý đến. Đã có rất nhiều người tìm đến nơi, xin gia nhập. Tập đoàn ngày càng đông, sự chi phí rất tốn kém, cả gia tài bá vạn của Tây Hồ Long Vương Lã Trường Lộc không đủ cung cấp mọi nhu cầu. Qua nhiều cuộc đàm thoại với mấy người quen biết, tại hạ có thu lượm được mấy tin tức trọng yếu...

Liễu Đạm Yên thoáng biến sắc:

- Những tin tức đó như thế nào, mà người cho là trọng yếu?

Tôn Ngọc Phật trầm ngâm một lúc:

- Từ sau ngày Ngọc Oanh Mạt Tiểu Tịnh, một trong Thất Oanh tại Hoa Sơn bị...

Liễu Đạm Yên lạnh lùng:

- Đúng vậy! Chính do ta đó! Rồi sao?

Tôn Ngọc Phật cười vuốt:

- Nghe nói Thất Oanh Hoa Sơn đã tìm ra manh mối, và có thể trong một ngày gần đây, họ sẽ đến tìm cô nương! Ngoài ra, còn có Tài Thương đại hiệp Nhạc Triều Dương...

Liễu Đạm Yên mỉm cười, chặn lời:

- Đừng quan tâm đến những chuyện đó, chẳng sao đâu! Đến lúc cần, ta sẽ có biện pháp đối phó. Còn như địa phương này, ta chán rồi, ý ta muốn di chuyển đi nơi khác, thay đổi

không khí cho thoải mái hơn. Nhưng, bây giờ người đã đến đây rồi, thì dù có nán lại mấy hôm cũng chẳng hại gì. Phần ta, đi hay ở tùy thích. Còn người, người cứ lưu lại đây, có mấy thiếu nữ đó, người thích nàng nào, cứ chọn, mặc tình mà hưởng lạc thú.

Tôn Ngọc Phật lắc đầu:

- Nếu thế, tại hạ còn ở lại đây làm chi lâu hơn? Tại hạ xin đi sớm.

Liễu Đạm Yên cười nhẹ:

- Ta biết, đối với chúng, người chẳng mảy may quan tâm, bất quá người dùng chúng làm cây kiểng, vui mắt, gợi hứng thú để uống rượu mà thôi. Bởi người không đam mê tử sắc quá độ, nên gia sư mới ủy thác đại sự cho người.

Tôn Ngọc Phật đang cười, tắt ngay nụ cười, chỉnh nghiêm nét mặt, thốt:

- Còn một việc nầy nữa, suýt chút nữa là tại hạ quên mất rồi. Nghe nói trên giang hồ, vừa xuất hiện mấy người lợi dụng Tình Nhân Tiễn, làm tiền thiên hạ...

Liễu Đạm Yên thản nhiên:

- Chẳng quan hệ gì cả. Bởi gia sư chế tạo ra Tình Nhân Tiễn với dụng ý gây phong ba trên giang hồ, càng có nhiều người lợi dụng Tình Nhân Tiễn gây phong ba càng tốt, chứ có sao đâu? Bất quá người nên cẩn thận ở điểm nầy, là khi nào chưa hiểu rõ đối tượng như thế nào, thì tuyệt đối không nên bán cái thứ đó ra! Người biết ta nói đến vật gì chứ?

Tôn Ngọc Phật gật đầu:

- Tại hạ biết. Tình Nhân Tiễn!

Liễu Đạm Yên cũng gật đầu:

- Phải! Xét người cho thật kỹ, trước khi trao nó ra.

Tôn Ngọc Phật mỉm cười:

- Đương nhiên là phải vậy, cô nương! Cho đến ngày hôm nay, tại hạ chỉ trao ra bảy đôi Tình Nhân Tiễn thôi. Chỗ còn thừa lại...

Liễu Đạm Yên khoát tay:

- Khỏi cần cho ta biết người dấu số thừa đó tại nơi đâu, điều quan trọng là trên đời nầy, chẳng một ai biết cái chỗ người dấu những mũi tên còn lại, trừ người!

Tôn Ngọc Phật lại gật đầu.

Đột nhiên, hấn thốt:

- Bình sanh, tại hạ chỉ ăn năn một điều là đến ngày nay, tại hạ chưa có dịp bái kiến linh sư! Chẳng những thế, tại hạ cũng chẳng biết được danh hiệu của lão nhân gia! Trong tâm tư tại hạ phát họa linh sư với hình thức một thần tiên, một kỳ nhân, một dị khách mà suốt mấy mươi năm qua, trong vũ lâm không một ai có vũ công bằng người!

Liễu Đạm Yên trầm gương mặt lạnh lùng hỏi:

- Tại sao người quá nóng biết lão nhân gia? Không lẽ người...

Thấy ánh mắt của nàng sắc lạnh, Tôn Ngọc Phật run sợ, hấp tấp phân trần:

- Cô nương không nên hiểu lầm! Chẳng qua tại hạ quá kính phục tài năng của lĩnh sư, do đó mà động tính hiếu kỳ một chút, rồi tùy tiện mà nói lên cái ý muốn! Chỉ có thế thôi, cô nương ạ!

Liễu Đạm Yên ngưng ánh mắt nhìn hẩn một lúc lâu, cuối cùng nàng điểm một nụ cười, thốt:

- Cái gì cũng có thời gian của nó, đến lúc thuận tiện, tự nhiên người cũng phải gặp được lão nhân gia. Và khi người gặp mặt người rồi, là vũ lâm thiên hạ sẽ do ta và người mặc tình thao túng! Trần gian này là cảnh giới của chúng ta!

Bỗng, có tiếng chuông nhỏ reo lên, tiếng chuông dường như phát xuất ngay bên trong bức tường.

Liễu Đạm Yên vỗ tay kêu bốp một tiếng, đoạn đứng lên.

Bọn thiếu nữ đã đi ra trước đó, bây giờ trở lại đông đủ.

Nàng hướng sang Tôn Ngọc Phật, bảo:

- Người yên trí ở lại đây ngồi nghỉ, cũng như người muốn đi ngay, thì cứ do cửa sau! Ta để tùy người quyết định.

Thốt xong, nàng do cửa phía trước, thoát đi liền.

Nàng theo con đường bí mật, đến một sảnh đường nhỏ. Nơi đó có một tỳ nữ mà nàng đã dặn dò trước đó.

Tỳ nữ thấp giọng báo cáo:

- Lão già họ Ngô sau khi tỉnh lại, chẳng nói năng một tiếng nào, vọt mình qua cửa sổ đi ngay. Lão ta thoát đi nhanh quá, thoáng mắt đã mất dạng.

Liễu Đạm Yên chớp mắt, bỗng đưa tay xé toạt một mảnh áo nơi đầu vai, bày ra một khoảng da trắng như màu ngọc, đoạn nàng day qua tỳ nữ, bảo:

- Đưa tay bầu nơi đầu vai ta nhanh lên!

Tỳ nữ kinh hãi trở mặt:

- Tại sao tiểu thư...

Liễu Đạm Yên gắt:

- Ta bảo làm sao, cứ làm như vậy, đừng hỏi lời thôi!

Tỳ nữ chẳng dám cãi lời, chụp bàn tay xuống đầu vai cô chủ liền.

Làn da ngọc in rằn rằn năm dấu ngón tay bầm tím.

Chưa hết, Liễu Đạm Yên ôm nhanh tỳ nữ vào lòng, ghì mặt tỳ nữ sát mặt nàng, lại bảo:

- Hôn ta đi, hôn mạnh lên, hôn loạn khắp chỗ nhé!

Tỳ nữ then đỏ mặt, song không thể trái ý chủ nhân, quệt mũi tới tấp lên mặt Liễu Đạm Yên.

Lớp phấn tô bên ngoài, bị tỳ nữ quệt mũi, thành loang lổ trông kỳ dị quá chừng.

Rồi chính nàng đưa tay bóc mở tóc cho xòa ra, vò vò như rối bông lên, nàng lại vận công lực biến sắc mặt ửng hồng, y như then y như phấn hận.

Sau cùng, nàng bảo tỳ nữ:

- Người cứ đứng tại đây, đếm từ một đến ba mươi, khi nào đếm đủ số rồi, người chạy bay đến gian phòng của Tiêu cô nương, kêu ầm lên, vừa kêu vừa báo cáo là không xong! Không xong! Triển công tử... Triển công tử... Người biết rồi chứ? Người phải làm ra vẻ hết sức kinh hoàng...

Dặn dò xong, nàng lại đưa hai ngón tay chĩa vào mặt tỳ nữ, rồi chạy đi liền.

Triển Mộng Bạch định giải thích trường hợp của Lý Quan Anh cho Xuất Sảo Dao Ngô Thất Ngô Thất hiểu sự tình, song sau khi tỉnh lại, lão thoát qua cửa sổ đi ngay.

Chàng lắc đầu, nhìn qua cửa sổ theo bóng lão đi trong màn đêm, thở dài mãi.

Bỗng có tiếng kêu la từ bên ngoài phòng vào, kế tiếp một bóng người từ khu rừng chạy bay tới.

Người đó chính là Liễu Đạm Yên.

Dĩ nhiên, nàng xuất hiện với trạng thái vừa rồi, tóc rối bù, vai áo rách, đầu vai bị ngón tay vấu còn in rõ, dấu mặt lem luốc cộng với hơi thở hỗn hển, gương mặt ửng hồng.

Dĩ nhiên, nàng cũng có vẻ kinh hoàng, hòa lẫn niềm phẫn uất, thêm phần nào tủi thẹn.

Chừng như nàng có bị thương tích nơi đầu vai đã đành, mà có lẽ cũng bị nội thương.

Vừa đến nơi, nàng kêu lên, giọng run run:

- Triển công tử ơi... công tử ơi... cứu... cứu... tôi với...

Triển Mộng Bạch biến sắc, hấp tấp hỏi:

- Liễu cô nương đây à? Cô nương làm sao thế...

Liễu Đạm Yên vừa thở vừa thốt, câu nói của nàng đứt từng đoạn:

- Cái lão... lão Ngô Thất...

Nàng run người, lộ vẻ quá sợ, dù quanh nàng chẳng có bóng dáng một ai ngoài Triển Mộng Bạch, lúc nàng đề cập đến Ngô Thất song có lẽ hiện tại lão ấy đã rời xa nơi này ít nhất cũng được một dặm đường.

Bất thành linh, nàng ngã chúi tới.

Tấu xảo làm sao, nàng lại ngã vào lòng Triển Mộng Bạch.

Tấu xảo đối với bất cứ ai, kể cả Triển Mộng Bạch, chứ riêng nàng thì đúng là nàng cố ý.

Triển Mộng Bạch cho nàng lâm vào trường hợp mang thương, chứ tuyệt nhiên chẳng hề dao động tâm tình vì sự tiếp cận đó.

Chàng đưa tay vạch vai áo của nàng, nhìn rõ mấy dấu tay, song chẳng hiểu nổi nàng bị một chưởng pháp nào đánh trúng.

Phần hoang mang vì sự việc diễn ra quá đột ngột, phần bối rối, vì chẳng nhận ra chưởng pháp làm nàng thọ thương là thứ chưởng pháp gì. Triển Mộng Bạch không có một chủ ý rõ rệt.

Trong lúc chàng còn đang sững sờ, đột nhiên Tiêu Phi Vũ chạy đến.

Chưa tới nơi, nàng đã kêu lên oang oang:

- Việc gì thế? Việc gì thế?

Triển Mộng Bạch thấy nàng đến, hết sức mừng rỡ.

Ngờ đâu, Liễu Dạm Yên vờ vùng vẩy, cố thoát khỏi vòng tay chàng, đồng thời kêu vang âm lên:

- Buông ta ra! Buông... ra... Ta không... đâu... không!

Rồi nàng tuột xuống đất, nằm tại chỗ, rên ư ử.

Triển Mộng Bạch vừa kinh hãi, vừa ngạc nhiên, lặng người như tượng gỗ.

Tiêu Phi Vũ chạy vào, trông thấy tình hình như vậy, bất giác sôi giận, biến sắc mặt xanh dờn, nàng chỉ tay vào mặt chàng, hét:

- Gã họ Triển kia, người...

Liễu Dạm Yên nhào vào lòng Tiêu Phi Vũ, kêu to lên:

- Tiêu thơ thơ ơi! Hấn... hấn khinh thị tiểu muội quá chừng. Hấn...

Tiêu Phi Vũ rít giọng:

- Đừng lo! Đã có ngu thơ đây, ngu thơ sẽ trừng trị tên bại hoại, báo hận cho hiền muội!

Nàng đẩy nhẹ Liễu Dạm Yên ra khỏi mình, đoạn vung tay đánh tới Triển Mộng Bạch một chưởng.

Triển Mộng Bạch né tránh.

Chàng đã minh bạch sự tình như thế nào rồi.

Bởi mình bạch, chàng tức uất vô tưởng, quát lớn:

- Sao cô nương hấp tấp thế? Cái gì cũng phải hỏi lại cho rõ ràng, có đâu hồ đồ xuất thủ như kẻ mất trí?

Liễu Dạm Yên cứ khóc, tiếng khóc của nàng càng phút càng nghe thâm phi thường.

Nàng gào nức nở:

- Tiêu thơ thơ ơi! Thơ thơ xem đó, hấn khinh thị tiểu muội, hấn sổ sàng, hấn lại còn muốn... hấn ép... trời ơi! Khổ cho tiểu muội lắm thơ thơ...

Tiêu Phi Vũ mắng vang:

- Người nghe nàng nói đó không? Người bảo ta phải minh bạch như thế nào nữa? Hừ! Người là con thú mang lột người, mặc y phục, nhưng vẫn là con thú! Cút! Cút ngay!

Triển Mộng Bạch sôi giận, nhưng cố cứu vãn tình hình, trầm giọng hỏi:

- Cô nương nói gì? Tại sao chỉ nghe một tiếng xuyên? Nghe như thế còn hiểu làm sao được sự thật như thế nào?

Bình sinh chàng rất ghét dùng lời lẽ biện hộ, mặc dù chàng thọ oan uổng, cho nên đã mấy lần rồi, chàng cứ thẳng thắn trình bày song qua mấy lượt đó, nào có ai chịu nghe lời thẳng của chàng đâu?

Bây giờ chàng chuốc uổng oan một lần nữa.

Chàng vẫn thẳng thắn kêu gọi sự hiểu biết của đối tượng nên dùng lý trí mà nhận xét sự tình, đừng thiên vị mà phê phán một cách hồ đồ.

Do đó, chàng chỉ đánh thức lương tâm của Tiêu Phi Vũ, tuyệt nhiên không hề đề cập đến diễn biến vừa qua, mà đáng lẽ ra, chàng phải tường thuật, chàng phải phân trần cho nó rõ trắng đen.

Chàng không nói rõ, còn ai hiểu cho chàng?

Hay là chàng biết trước, có nói ra, cũng chẳng ai tin, nên chàng chẳng chịu nói trước khi Tiêu Phi Vũ hỏi?

Thái độ của chàng càng làm cho Tiêu Phi Vũ nghi ngờ nặng, nàng mắng lớn:

- Vì nể nang dì ba, ta tha chết cho người đó, người không nhanh chân rút đi? Ta đối ý là người đừng hòng toàn mạng! Thực người đã làm mất danh dự của mẫu thân người, đáng hận vô cùng!

Mắng chàng, chàng chịu được, chạm đến mẫu thân chàng, tự nhiên chàng tức uất.

Nhưng tức uất để làm gì?

Đánh, chàng không thắng, giải thích, chẳng chịu nghe, tự sát là hèn, chàng còn ở lại đó làm chi nữa chứ?

Chàng hét lên một tiếng, quay mình, nhún chân, vọt ngang qua cửa sổ.

Ra đến bên ngoài rồi, chàng há miệng phun ra một vòi máu tươi.

Máu hận bốc lên từ lúc đầu, lúc Tiêu Phi Vũ vừa đến, lúc Liễu Đạm Yên trắng trợn vu họa cho chàng.

Thấy Tiêu Phi Vũ buông tha cho Triển Mộng Bạch, Liễu Đạm Yên thất vọng.

Chẳng rõ cái ý của nàng định làm gì, đáng lẽ nàng ngưng khóc vì dù sao thì sự việc đã đến mức đó thì cần như giải quyết dứt khoát rồi, trái lại nàng càng khóc to, càng gào, như cha chết, chết một cách oan uổng, chết tức, chết tủi...

Tiêu Phi Vũ vuốt nhẹ hai bờ vai nàng, cố dùng cử chỉ âu yếm xoa dịu niềm thương tâm của nàng, đồng thời thở dài, thốt:

- Đừng khóc nữa, hiền muội. Cũng tại ngu thơ, bỗng dưng ngu thơ mang ác tặc đến đây, cho nên hiền muội phải khổ như vậy. Xin hiền muội bỏ qua cho.

Giọng nói của nàng chứa đựng niềm hận lẫn thất vọng, hận thì đã đành, nhưng tại sao nàng thất vọng?

Điều lạ lùng nhất, là tại sao nàng không nở tâm hạ sát Triển Mộng Bạch.

Có chắc là nàng vì nể nang Tiêu Tam phu nhân chăng?

Chính nàng cũng chẳng hiểu rõ tâm và ý thực sự của nàng, thì còn ai hiểu nổi?

Liễu Đạm Yên nép mình vào lòng Tiêu Phi Vũ thổn thức:

- Tiểu muội cứ tưởng hấn phải đau khổ vì chịu nhiều điều oan ức nên đến an ủi hấn, ngờ đâu... ngờ đâu... Thơ thơ ơi! Tiểu muội sợ hãi làm sao, hấn... hấn...

Tiêu Phi Vũ vỗ về:

- Đừng sợ gì cả! Bây giờ thì hấn đã ra đi rồi, chắc chắn là hấn không dám trở lại, gây phiền nhiễu cho hiền muội nữa đâu! Hiền muội hãy về phòng, yên trí mà ngủ như thường! Đã có ngu thơ bảo hộ cho, chẳng việc gì nữa đâu!

Liễu Đạm Yên dậm chân, nửa còn căm hờn, nửa như nũng nịu:

- Tiểu muội sợ lắm! Tiểu muội không thể ngủ được!

Nàng còn quàng tay quanh cổ Tiêu Phi Vũ, đeo dính.

Tiêu Phi Vũ lại vuốt ve nàng:

- Còn sợ gì nữa cô bé? Phải ngủ chứ, không ngủ thì phờ người ra rồi làm sao?

Đoạn, nàng tiếp luôn:

- Ngu thơ ngủ với hiền muội nhé?

Liễu Đạm Yên nhoẽn miệng cười liễn.

Nàng gật đầu mấy lượt đáp:

- Có thơ thơ, tiểu muội ngủ ngay! Tiểu muội không còn sợ hãi gì nữa.

Tiêu Phi Vũ dịu thẳng Liễu Đạm Yên về phòng mình. Đặt nàng lên giường lấy chăn phủ lên mình nàng, sau đó mới thay y phục, cởi giày, vợ, chui vào chăn.

Ánh đèn sáng dịu gian phòng lại ấm, con người trong chăn mềm mịn cảm thấy thoải mái vô cùng. Nhìn qua Liễu Đạm Yên, Tiêu Phi Vũ tặc lưỡi:

- Hiền muội đẹp quá! Nếu ta là nam nhân, thì thế nào cũng phải ôm người chặt vào lòng, hôn đến ngạt thở!

Nàng dùng hai tiếng ta và ngươi, để chứng tỏ một kích thích thật sự. Chứ nếu xưng là ngu thơ, gọi là hiền muội, thì nghe ra như khách sáo, như đùa cợt.

Liễu Đạm Yên hừ một tiếng:

- Thơ thơ cứ chế diễu người ta mất. Thà nói là mình đẹp hơn người ta đi, thì có đỡ ức cho người ta không? Biếm nhẽ nhau làm chi cho người ta khổ sở chứ?

Tiêu Phi Vũ mỉm cười:

- Thơ thơ nói thật mà! Hiền muội đẹp thật mà! Trước cái sức quyến rũ đó, thử hỏi có nam nhân nào lại không say mê đến lặn đùng ra mà tắt thở luôn?

Liễu Đạm Yên cười hì hì:

- Thơ thơ còn đùa nữa, tiểu muội sẽ biến thành nam nhân cho mà xem!

Nàng lòn tay qua hông Tiêu Phi Vũ, định chọc nhột.

Tiêu Phi Vũ cười sằng sặc:

- Đừng! Đừng! Đừng chọc ta, ta không chịu nhột nổi đâu. Ta không nói gì nữa...

Nhưng, sự táy máy của Liễu Đạm Yên tạo một cảm giác hay hay, Tiêu Phi Vũ kêu lên:

- Nếu ngu thơ là nam nhân, nhất định...

Liễu Đạm Yên cứ mò mò vào mình Tiêu Phi Vũ, vừa mò, vừa thốt:

- Thơ thơ là nam nhân, thì đã sao? Tiểu muội không sợ đâu, nếu thơ thơ đúng là nam nhân thì càng hay đó!

Cả hai đùa đứ đởn với nhau chẳng khác nào một đôi nam nữ thật sự.

Thật tình, Tiêu Phi Vũ bị kích thích quá chừng, dần dần mềm nhũn thân hình, nàng không còn sức lực nào để kháng cự lại những cử động của Liễu Đạm Yên nữa.

Cuối cùng, Liễu Đạm Yên lại cởi luôn y phục của Tiêu Phi Vũ.

Tiêu Phi Vũ kêu lên:

- Tiểu quỷ! Ngươi định làm gì thế?

Tuy kêu lên như vậy, nàng vẫn để nguyên cho Liễu Đạm Yên muốn làm gì thì làm.

Bổng nàng thét lên:

- Đạm Yên! Người là nam nhân thật sự à?

Liễu Đạm Yên vừa thở hổn hển, vừa hỏi lại:

- Nam nhân thật sự đã sao? Chúng ta yêu nhau không được à?

Tiêu Phi Vũ đã chạm vào chỗ kín của Liễu Đạm Yên, bất giác sôi giận lên, cố gom tàn lực, gồng hai cánh tay, chụp Liễu Đạm Yên quăng xuống giường, đồng thời thét:

- Nam nhân! Người đúng là nam nhân!

Liễu Đạm Yên không tưởng nổi là trong trường hợp đó, Tiêu Phi Vũ còn đủ công lực quăng nàng đi xa như vậy.

Thì ra Liễu Đạm Yên là nam nhân, cải trang thành nữ nhân, gia dĩ có học được cái thuật sờ soạng, nắm bóp làm cho người mê mẩn tâm thần, rồi không dần được khích động dâng trào, phải hiến thân cho hắn.

Trong cái lót nữ nhân giả đó, hắn đã hại nhiều thiếu nữ.

Cũng may cho Tiêu Phi Vũ, hắn định ninh là có đủ thủ đoạn làm say mê Tiêu Phi Vũ, nên không xử dụng mê dược, chứ nếu không là Tiêu Phi Vũ đã ân hận suốt đời!

Rơi xuống nền, người như nàng làm gì thọ thương được, nàng đứng lên dễ dàng, bước đến cạnh giường, dịu giọng van cầu:

- Tại sao thơ thơ nữ nhẩn tâm? Bình thường thơ thơ rất mến tiểu đệ kia mà!

Tiêu Phi Vũ vừa thẹn vừa sợ, vừa giận, y phục chưa kịp được mặc vào, nàng dùng đôi tay nhỏ che thân mình, che được phần nào hay phần nấy, bởi lúc đó, chiếc chăn đã bị tốc lên, văng ra xa.

Nàng trầm giọng thốt:

- Người hành động tồi lắm!

Bổng, nàng vung tay, đánh ra một chưởng.

Dĩ nhiên, nàng đánh vào huyệt Thiên Linh Cái của Liễu Đạm Yên.

Liễu Đạm Yên kinh hãi, hụp mình xuống, lăn tròn trên nền, vọt ra xa.

Tiêu Phi Vũ nhảy xuống giường vọt theo, đồng thời quát lớn:

- Người phải chết với ta!

Nàng đánh tiếp ba chưởng nữa.

Chưởng thế của nàng tuyệt độc, trên giang hồ ít có cao thủ nào biết xử dụng.

Gia dĩ, đang phần nộ cực độ, nàng đánh với toàn công lực, khí thế mãnh liệt phi thường. Thấy rõ nàng đã động sát cơ rồi, Liễu Đạm Yên cấp tốc lạng người qua một bên, nhứt đôi vai lấy đà, vọt luôn qua cửa sổ ra ngoài.

Tiêu Phi Vũ toan nhún chân nhảy vọt ra, đuổi theo, nhưng kịp thời phát giác ra mình còn lỏa lồ, nên đành đứng tại chỗ đó.

Liễu Đạm Yên vọt ra ngoài rồi, nhún chân nhảy luôn lên mái nhà.

Bổng mặt hắn hoa lên.

Trước mặt hắn, hiện ra bóng ba người.

Một đạo cô, tuổi còn trẻ, một nữ nhân, mặc y phục đen, và một thiếu phụ, mặc y phục trắng, giăng ngang thành hàng chữ nhất, chặn trước mặt hắn.

Cả ba đều thủ kiếm nơi tay, ánh kiếm chớp ngời.

Thiếu phụ áo trắng hoành ngang thanh trường kiếm, quát:

- Người là ai? Còn Liễu...

Nhận ra người quen, Liễu Đạm Yên với vẻ sợ hãi, đảo mắt nhìn láo liên, run run giọng thốt:

- A! Cứu tiểu muội với, tam vị! Tiểu muội bị gã nam nhân, cải dạng thiếu nữ, gã muốn... muốn... tiểu muội sợ quá, tam vị thương thương ơi, hắn đang đuổi theo tiểu muội, gã sắp đến nơi...

Cả ba nhìn Liễu Đạm Yên một thoáng, trông mặt hắn bơ phờ quá chừng, đúng là hắn đang bị người dùng áp lực, định cường hiếp, cùng gật đầu, cùng buột miệng kêu lên:

- Đúng vậy rồi!

Nữ nhân áo đen vội trấn an hắn:

- Được rồi, người đừng sợ gì cả, đã có bọn ta đây. Người cứ chạy đi, để gã đó, mặc bọn ta đối phó!

Liễu Đạm Yên mừng rỡ, thốt nhanh:

- Đa tạ! Đa tạ các vị thương!

Lập tức, hắn nhẩy xuống đất, chạy đi một đoạn đường, nhìn quanh quẩn, chẳng thấy bóng dáng một người nào, liền chạy về gian nhà riêng, vào địa đạo luôn.

Tiêu Phi Vũ mặc y phục vào, rồi tung mình qua cửa sổ, định chạy đi tìm Liễu Đạm Yên.

Nhưng vừa ra khỏi khung cửa sổ, nàng kinh hãi, thấy ngân quang chớp lên, từ bên trên mái nhà xẹt xuống.

Biết ngay là mình bị kẻ nào đó, dùng kiếm chém lên mình, Tiêu Phi Vũ vội lùi lại, nhận định tình hình.

Nhát kiếm đi rất nhanh, chiêu thức lại tối độc, tuy nàng đã lùi lại, song đường kiếm vẫn bám sát bên nàng.

Trong tình thế đó, nàng phải phản công mới mong giải thoát cơn nguy.

Không chậm trễ, nàng lạng người xuống đất, tránh nhát kiếm, rồi vọt đứng lên, xoay mình nửa vòng, bùng ra một đạo chỉ phong.

Một tiếng coong vang lên.

Chỉ phong đã đẩy bật mũi kiếm ra xa hơn thước.

Bây giờ, nàng mới thấy rõ người đánh lên nàng, người đó là thiếu phụ áo đen.

Thiếu phụ quắc mắt nhìn nàng, gương mặt bốc ngời sát khí.

Bà ta trầm giọng thốt:

- Người quả thật có công lực khá đó...

Đạo cô trẻ tuổi và thiếu phụ áo trắng đã xuống đến nơi rồi.

Ba người cùng thủ kiếm vây Tiêu Phi Vũ vào giữa.

Tiêu Phi Vũ phần nộ, hét lớn:

- Các người là ai? Sao lại toan ám toán ta?

Thiếu phụ áo trắng lạnh lùng đáp:

- Người không nhận ra bọn ta là những ai à? Không nhận ra bọn ta, chứ người nhận ra tiểu muội của bọn ta là Mạc Tiểu Tịnh phải không? Cho người biết, bọn ta trả thù cho Mạc Tiểu Tịnh đây!

Tiêu Phi Vũ lại hét:

- Các người nói gì chứ? Mạc Tiểu Tịnh là ai? Ta làm gì nàng đâu mà các người đòi báo thù? Ta bảo, các người hãy tránh ra...

Nàng nhất định phải tìm cho kỳ được Liễu Đạm Yên, đánh hấn cho ngã gục xuống, dẫm chân nát xác hấn, nàng mới hả hận. Nàng có ngờ đâu, ba người đó cũng vì tìm Liễu Đạm Yên mà đến đây, thiếu phụ áo trắng, chính là một nhân vật trong Thất Oanh tại Hoa Sơn, hiệu Thạch Oanh, tên Thạch Linh Duẩn, nữ nhân áo đen là Thất Oanh Thiếp Phi Quỳnh, còn đạo cô trẻ tuổi là Nhân Oanh Âu Dương Diệu.

Mạc Tiểu Tịnh mà thiếu phụ áo trắng vừa đề cập đến, là một trong số Thất Oanh có cái hiệu là Ngọc Oanh, trước kia đã bị Liễu Đạm Yên dụ hoặc thành hư hỏng một đời trinh tiết, tìm Liễu Đạm Yên báo thù.

Sau một thời gian lâu, họ mới khám phá được sào huyệt của Liễu Đạm Yên.

Họ đến đây, tấu xảo làm sao lại gặp sự tình này, và chẳng rõ họ lầm lẫn thế nào, lại để cho Liễu Đạm Yên lừa được, hấn chạy vượt khỏi tay họ, cuối cùng họ lại gặp Tiêu Phi Vũ.

Thạch Linh Duẩn cười lạnh thốt:

- Thôi đi, người đừng chạy tội. Chị em ta xuống núi lần này, là để tìm người, quyết lấy tánh mạng người. Song, nếu người bằng lòng theo bọn ta về Hoa Sơn hội diện với Mạc Tiểu Tịnh hiền muội...

Tiêu Phi Vũ nổi giận cắt ngang:

- Nào ai quen biết gì cái nàng hiền muội Tiểu Tịnh của các người?

Thạch Linh Duẩn giật mình, lẩm nhẩm:

- Hay là hấn chẳng phải...

Thất Oanh Thiếp Phi Quỳnh quát:

- Hấn ăn nói nghe hoang đường quá, hấn vận y phụ như vậy, nam không ra nam, nữ không ra nữ, nếu chẳng phải là gã ấy, thì còn ai nữa?

Thốt xong, nàng vung kiếm chém tới liền.

Ngân Oanh Âu Dương Diệu gọi nàng:

- Ngươi muội đừng làm hại đến tánh mạng của hấn nhé, làm cách nào bức bách hấn phải theo chúng ta về Hoa Sơn, cho hấn thành hôn với thất muội là hơn. Nếu hấn bằng lòng như vậy, chúng ta sẽ bỏ qua tội hấn, để hấn ăn năn, chữa cái tánh phóng đảng chuyên phá hoại trinh tiết gái nhà lành.

Tiêu Phi Vũ lại phần uất hét lớn:

- Các người lầm rồi! Gã Liễu Đạm Yên...

Thiếu Phi Quỳnh quát chặn:

- Liễu Đạm Yên chính là người, đừng chối!

Cả ba người đương nhiên là phải lầm, bởi cái lối ăn mặc của Tiêu Phi Vũ.

Thì ra, ví có tách cầu kỳ mà nàng phải mang họa hôm nay, chứ nếu nàng vận y phục nữ nhân, thì làm gì có chuyện ngộ nhận tai hại như thế này?

Tiêu Phi Vũ không giải thích được, tức uất đến chết người được, bất giác đáp liêu:

- Ủi đó! Ta là Liễu Đạm Yên thì đã sao chứ?

Vừa gần giọng thốt như thế, nàng vừa thấm thía cái khổ của những kẻ hàm oan.

Có hàm oan, nàng mới biết cái khổ của những kẻ thọ oan uổng và bây giờ thì nàng mới biết là Triển Mộng Bạch vô tội. Chàng bị nghi oan chắc là chàng tức uất, đau khổ lắm.

Nàng đâm ra hối hận, càng đâm ra hối hận càng thương hại chàng, muốn tìm gặp ngay chàng để tạ lỗi.

Nhưng, đi làm sao được, khi trước mặt có ba tay kiếm lừng danh đón chặn?

Đi tìm Liễu Đạm Yên ngay bên cạnh, còn không được, huống hồ tìm một kẻ ở tận phương trời, bởi nàng có biết Triển Mộng Bạch đã đi về đâu?

Nghĩ đến đó, nàng căm hận bọn người này, bỗng đứng từ đầu đến nghi oan cho nàng, còn toan sát hại nàng. Lửa giận bốc bùng, bất chấp tay không tác thép, lăn mình vào vùng kiếm ảnh của đối phương.

Thạch Linh Duẩn hừ một tiếng, thốt:

- Đến nông nổi này, hấn lại còn dám động thủ chứ! Tam muội hãy vào đi, nhưng đừng chạm vào những chỗ nhược của hấn nhé, chỉ cần bắt sống hấn, đưa hấn về Hoa Sơn thôi. Làm thương tổn đến hấn, Thất muội sẽ đau lòng và trách cứ chúng ta đó!

Tiêu Phi Vũ dùng tay hữu, đánh vào cổ tay cầm kiếm của Thạch Linh Duẩn, thuận thế dùng cánh chỏ đánh vào huyệt Khúc Trì của Thiết Phi Quỳnh.

Thế là cả ba nàng cũng vung kiếm đồng một lượt, tấn công Tiêu Phi Vũ.

Nói là phản công, mới đúng hơn.

Họ phản công theo thế liên hoàn, kiếm người này tiếp nối kiếm người kia, liên tục, họ phối hợp chiêu thức rất chắc chẽ, chẳng để lộ một sơ hở nhỏ nhất nào.

Kiểm pháp của họ, có cái tên là Thiên Hà Hội, gồm ba thức, Linh Thức Thập Kiều, Thanh Ngưu Lăng Hư và Phi Độ Trường Không.

Ba thức đó, được họ thi triển, biến ảo phi thường.

Thiết Phi Quỳnh sử dụng thức Linh Thức Thập Kiều, kiếm quanh chớp chớp, như ngàn sao bạc, sao có cánh như loài quạ, mà lại là loài quạ trắng, kết thành vòng dài như chiếc cầu, cầu từ bên trên hạ xuống thấp, sẵn sàng chờ Ngưu Lang bước lên để sang sông gặp Chức Nữ.

Thạch Linh Duẩn sử dụng thức Thanh Ngưu Lăng Hư, kiếm quang kết tụ thành vầng, mờng tượng hình con trâu vọt tới.

Tiêu Phi Vũ tránh được hai thức Linh Thức Thập Kiều, và Thanh Ngưu Lăng Hư, liền theo đến thức thứ ba là Phi Độ Trường Không do Âu Dương Diệu thi triển, bay tới chẳng khác nào một chiếc cầu vồng, từ ngang trời chúi một đầu xuống.

Tiêu Phi Vũ tránh được thức đó luôn, song nàng vô cùng kinh hãi, thầm nghĩ tại Trung Nguyên sao lại có lắm tay tài giỏi phi thường.

Nàng có biết đâu, bọn Thất Oanh còn kinh hãi hơn nàng gấp mấy phần, bởi từ xưa đến nay, có người nào đương cự nổi chiêu kiếm Thiên Hà Hội gồm ba thức tuyệt chiêu?

Nhất là Tiêu Phi Vũ lại chẳng có một tác vũ khí nơi tay.

Tay không chống lại ba thanh trường kiếm, người sử dụng kiếm lại là những nhân vật hữu danh trên giang hồ. Tiêu Phi Vũ đã làm một việc gần như mạo hiểm song cái thế chẳng dặng dừng, nàng còn làm sao hơn?

Chạy đi, ai lại để cho nàng chạy?

Đương nhiên nàng phải liều. Biết rằng mình cũng không bại gấp, trước sau gì cũng phải bại. Bại một cánh oan uổng như thế, hắt nàng tức uất, do đó nàng phấn động thần oai, xông xáo giữa vầng kiếm ảnh trùng trùng, giữ được thế quân bình một lúc lâu.

Thạch Oanh, Thiết Oanh và Ngân Oanh vũ lộng trường kiếm, rít gió rào rào, kiếm khí tỏa ra, áp đảo cả cành cây chung quanh, cây lá ngọn quật cành, lá đổ hoa đổ, rợp trời hoa đào bay như bướm liệng.

Nàng như con bướm chúa, bay vờn vờn chung quanh nàng, kiếm quang chớp chớp như mây bạc phủ che.

Chẳng rõ đêm sắp tàn, sao thưa nhạt sáng, hay ánh kiếm làm mờ sao, vòm trời hiện tại không còn huy hoàng với ngàn muôn hạt châu lunh linh huyền ảo.

Mấy mươi chiêu qua rồi.

Số chiêu thức trao đổi giữa song phương chỉ được ước độ một cách mơ hồ. Số chiêu thức đó ít nhất cũng trên mấy mươi. Bởi có con mắt phàm nào nhận định rõ rệt mà nói đúng con số?

Một bên dùng kiếm pháp liên hoàn, bên kia lại áp dụng một thân pháp thiên hình vạn ảnh. Chiêu kiếm đưa ra không đếm kịp. Bộ pháp tiến thoái không thấy kịp thì còn biết họ giao đấu như thế nào nữa mà phê phán?

Bất quá, chỉ những người trong cuộc biết rõ mà thôi.

Tiêu Phi Vũ càng nghênh chiến, càng tức uất, nhìn ra chung quanh, chẳng thấy bóng dáng Liễu Đạm Yên nơi nào, mà ba nàng kia cứ vây chặn mãi, không cho thoát đi.

Điều làm cho nàng ức uất hơn hết, là niềm oan ức vừa bị bọn Thất Oanh Hoa Sơn tròng lên đầu.

Làm sao thanh minh? Muốn được thanh minh, hẳn phải nắm được cái gã Liễu Đạm Yên, nhưng giờ đây biết Liễu Đạm Yên ở nơi nào? Vả lại, đối phương khi nào lại bằng lòng để cho nàng thoát đi truy tầm Liễu Đạm Yên?

Nàng liên tưởng đến Cung Linh Linh, đến bọn tùy tùng, hiện giờ tất cả ở đâu, đang làm gì? Sao chẳng thấy một ai xuất hiện?

Hay đã có biến cố nào xảy đến cho họ?

Nàng cũng liên tưởng luôn đến Triển Mộng Bạch.

Tâm thần rối loạn, cảnh giác buông lơi, nàng không kịp tránh một nhát kiếm của Âu Dương Diệu, kiếm phốt bên trên đầu, phạt băng mấy sợi tóc...

-- o O o --